



ЕГИПЕТ

ГОДИНА ВТОРА
 ОТ
 УПРАВЛЕНИЕТО НА АХНЕТУТ I

БЕШЕ ТИХО В ДВОРЕЦА. ЗЛОВЕЩО ТИХО. КА-
 ТО ЧЕ ЛИ НЕЩО ЛОШО ПРЕДСТОЕШЕ ДА СЕ СЛУ-
 ЧИ. СИНЪТ НА ФАРАОНА АХНЕТУТ I И НА НЕ-
 ГОВАТА СЪПРУГА ЕНИЗИС — ДАРВИШИ УР-АТУМ
 МСАМАКИ МИНКАВХ ИШАК ЕБОНИ, ЛЕЖЕШЕ В
 ЛЕГЛО В НАЙ-СТУДЕНАТА СТАЯ В ДВОРЕЦА. НЕ

ЧЕ ТОВА ПОМАГАШЕ — ДАРВИШИ ЕДВА ДИШАШЕ ОТ ГОРЕЩИНА. ТОЛКОВА ГОРЕЩО НИКОГА НЕ МУ БЕ БИЛО. НЯКОЙ МАХАШЕ С ВЕТРИЛО, НО ОСТАВАШЕ ГОРЕЩО. ДРУГ МУ ДАВАШЕ ВОДА, НО И ТОВА НЕ ПОМАГАШЕ. НИЩО НЕ ПОМАГАШЕ. НИЩО.

БАЩАТА И МАЙКАТА НА ДАРВИШИ СТОЯХА ОТ ДВЕТЕ СТРАНИ НА ЛЕГЛОТО МУ. ГОВОРЕХА ТИХО. ГЛАВНИЯТ ЖРЕЦ ХЕПСЕТСУТ ВЛЕЗЕ В СТАЯТА И СЪЩО ЗАШЕПНА. ВСИЧКИ БЯХА ПРИТИХНАЛИ И БЕЗШУМНО СТЬПВАХА НА ПРЪСТИ. КОЛКОТО ПО-ГОРЕЩО СТАВАШЕ НА ДАРВИШИ, ТОЛКОВА ПО-ТИХО БЕШЕ ОКОЛО НЕГО. ИЗВЕДНЪЖ ГО ОБЗЕ УЖАСЕН СТРАХ:

— ОТИВАМ ЛИ СИ? — ПОПИТА ТОЙ.

— ДА, СИНЕ... ТРЪГВАШ НА ПЪТ — ОТВЪРНА ФАРАОНЪТ.

— ВЕЧЕ? НО АЗ ИСКАМ ДА ОСТАНА ТУК — УПЛАШЕНО РЕЧЕ ТОЙ. — ИЛИ И ТИ ЩЕ ДОЙДЕШ С МЕН?

БАЩА МУ ОТРИЦАТЕЛНО ПОКЛАТИ ГЛАВА.

— НО АЗ НЕ ЗАМИНАВАМ САМ, НАЛИ?

— НЯМА ДА СИ САМ — УСПОКОЙ ГО ФАРАОНЪТ. — СКАРАБЕЯТ НА МУКАТАГАРА ЩЕ БЪДЕ С ТЕБ И ЩЕ ТЕ ЗАКРИЯЯ ПО ПЪТЯ ТИ.

ДАРВИШИ НЕДОУМЯВАШЕ — СКАРАБЕЯТ НА МУКАТАГАРА ОТ КОРОНАТА НА БАЩА МУ? СЪЩИЯТ ТОЗИ СКАРАБЕЙ, ЗА КОЙТО ФАРАОНЪТ ТЪЪРДЕШЕ, ЧЕ СЕ ГРИЖИ ЗА БЛАГОДЕНСТВИЕТО НА СТРАНАТА? НАЙ-МОГЪЩИЯТ АМУЛЕТ НА ЦЯЛОТО ЦАРСТВО ЩЕ ГО ПРИДРУЖАВА? НО...

ДАРВИШИ НЕ ИСКАШЕ СКАРАБЕЯ; ЕДИНСТВЕНОТО, КОЕТО ТОЙ ИСКАШЕ, Е ДА СИ ОСТАНЕ ТУЖ.

— А ВИЕ? — ЗАПИТА ДАРВИШИ СЛЕД ДЪЛГО МЪЛЧАНИЕ.

— НИЕ ЩЕ МИСЛИМ ЗА ТЕБ — ПРОШЕПНА МАЙКА МУ.

— ПОМАГА ЛИ ТОВА? — ПОПИТА ДАРВИШИ.

— ДА, ПОМАГА... А СЕГА СИ ПОСПИ — УСПОКОЙ ГО ТЯ.

— ДОБРЕ! — СМЕЛО ОТГОВОРИ МАЛКИЯТ ДАРВИШИ. — ТОВА БЯХА ПОСЛЕДНИТЕ НЕГОВИ ДУМИ. СТАНА МУ ТОЛКОВА НЕПОНОСИМО ГОРЕЩО, ЧЕ ТОЙ ПОТЪНА В СЪНЯ СИ И ПОВЕЧЕ НЕ СЕ СЪБУДИ.

НЕГОВИТЕ РОДИТЕЛИ СЕ ПРЕВЪРНАХА В НАЙ-ТЪЖНИТЕ ХОРА В ЦЯЛ ЕГИПЕТ. НЕ СПИРАХА ДА СКЪРБЯТ И ДА ПЛАЧАТ, ДОКАТО НАКРАЯ СЪЛЗИТЕ ИМ ПРЕСЪХНАХА ОТ МЪКА. ТОГАВА ФАРАОНЪТ РЕШИ ДА ИЗВИКА ЖРЕЦА ХЕПСЕТСУТ ПРИ СЕБЕ СИ. СЕДЕМДЕСЕТ ДНИ ПОДРЕД БАЛСАМИРАХА И УВИВАХА В ЛЕН ТЯЛОТО НА МАЛКОТО МОМЧЕ, ЗА ДА ГО ПРИГОТВЯТ ЗА ПЪТЯ МУ КЪМ ОТВЪДНОТО. СЛЕД КАТО ИЗВАДИ СКАРАБЕЯ ОТ КОРОНАТА СИ, ФАРАОНЪТ ГО ОКАЧИ НА МАЛКА МЕТАЛНА ВЕРИЖКА И ПРОШЕПНА НА ЖРЕЦА:

— ХЕПСЕТСУТ, ДАЙ ТОЗИ СКАРАБЕЙ НА ДАРВИШИ — ХЕПСЕТСУТ ГО ПОГЛЕДНА НЕДОВЕРЧИВО. — ДАЙ МУ ТОВА И ИЗРЕЧИ СВЕЩЕНИТЕ ДУМИ. АЗ МУ ОБЕЩАХ И ТОВА Е ВОЛЯТА МИ — СЛОЖИ НА СИНА МИ ЗЛАТНИЯ СКАРАБЕЙ НА МУКАТАГАРА.

ПРЕДПАЗЛИВО ГЛАВНИЯТ ЖРЕЦ СЛОЖИ
НАЙ-МОЩНИЯ АМУЛЕТ НА ВРАТА НА ДАРВИШИ
И ГО ВМЪКНА ПОД ЛЕНЕНАТА ПРЕВРЪЗКА.

— ГОВОРИ! — НАРЕДИ МУ ФАРАОНЪТ.

ЖРЕЦЪТ ЗАПОЧНА. ЦЯЛ ДЕН И ЦЯЛА НОЩ
ТОЙ БДЯ НАД САРКОФАГА, КАТО ШЕПНЕСЕ НЕ-
ЩО БЕЗ ПРЕКЪСВАНЕ. НАКРАЯ ПЪХНА ЕДНА
МАЛКА КНИЖКА ПОД ЛЕНЕНИЯ БИНТ И ИЗРЕЧЕ:

— НАПРАВИХ ВСИЧКО, ЩО Е ПО СИЛИТЕ МИ.

— НЕКА ТОГАВА ГО ПОГРЕБЕМ В ТИШИНА! —
РЕЧЕ ФАРАОНЪТ.

ДВАНАДЕСЕТ ПРЕНОСВАЧИ ВКАРАХА ЧЕРНИЯ
САРКОФАГ В МАЛКАТА ГРОБНА СТАЯ. КАМЕНО-
ДЕЛЕЦ ИЗДЯЛА ШЕСТ ИМЕНА НА СТЕНАТА:

ДАРВИШИ

УР-АТУМ

МСАМАКИ

МИНКАБХ

ИШАК

ЕБОНИ

— НА ДОБЪР ПЪТ! — ПРОШЕПНА ФАРАО-
НЪТ. — И НЕКА СКАРАБЕЯТ НА МУКАТАГАРА
ТЕ ЗАКРИЛЯ.

ТОГАВА ЗАТВОРИХА ВРАТИТЕ. И ВСЕКИ СИ
МИСЛЕСЕ, ЧЕ Е ЗАВИНАГИ.